

Samling af Afgørelser

Sag C-522/14

**Sparkasse Allgäu
mod
Finanzamt Kempten**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof)

»Præjudiciel forelæggelse — etableringsfrihed — artikel 49 TEUF — lovgivning i en medlemsstat, som forpligter kreditinstitutterne til at informere skattemyndighederne om afdøde kunders formueværdier til brug ved opkrævning af arveafgift — anvendelse af denne lovgivning på filialer i en anden medlemsstat, i hvilken videregivelse af sådanne informationer principielt er forbudt på grund af bankhemmelighed«

Sammendrag – Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 14. april 2016

Etableringsfrihed — skattelovgivning — restriktioner — national lovgivning, som forpligter kreditinstitutterne til at informere skattemyndighederne om afdøde kunders formueværdier, der opbevares eller forvaltes i en filial etableret i en anden medlemsstat — pålæggelse af bankhemmelighed under strafansvar i den anden medlemsstat — underretningspligten lovlig

(Art. 49 TEUF)

Artikel 49 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, som pålægger kreditinstitutter med hjemsted i denne medlemsstat at indberette formueværdier, der opbevares eller forvaltes i en ikke-selvstændig filial etableret i en anden medlemsstat, til de nationale myndigheder, hvis ejeren af disse værdier, som er bosiddende i den første medlemsstat, dør, når der i den anden medlemsstat ikke gælder nogen tilsvarende underretningspligt, og kreditinstitutter i denne medlemsstat er omfattet af regler om bankhemmelighed under strafansvar.

For det første udspringer de ugunstige virkninger, som en sådan underretningspligt kan medføre, af, at to medlemsstater sideløbende med hinanden udøver deres kompetence inden for regulering af banker og andre kreditinstitutters forpligtelser i forhold til deres kunder for så vidt angår overholdelsen af bankhemmeligheden på den ene side og skattekontrollen på den anden side, idet filialens medlemsstat kræver, at bankhemmeligheden skal overholdes i forhold til alle, herunder skattemyndighederne, mens overholdelsen af bankhemmeligheden i den medlemsstat, i hvilken virksomheden har sit hjemsted, ikke kan have forrang i forhold til kravet om at sikre effektiviteten af skattekontrollen, hvorfor den omhandlede lovgivning, under de omstændigheder, som den vedrører, indfører en forpligtelse til at underrette skattemyndighederne uden den pågældende kontoindehavers samtykke.

Da der for det andet ikke findes harmoniseringsforanstaltninger på området for udveksling af oplysninger til brug for skattekontrol, kan medlemsstaterne frit pålægge nationale kreditinstitutter en sådan underretningspligt for så vidt angår deres filialer etableret i udlandet med henblik på at sikre effektiviteten af skattekontrollen, under forudsætning af at virksomheden i disse filialer ikke er

genstand for forskelsbehandling i forhold til virksomheden i de nationale filialer. Etableringsfriheden kan således ikke forstås således, at en medlemsstat er forpligtet til at fastsætte sine skatteregler, og særligt en underretningspligt, i forhold til en anden medlemsstats skatteregler med henblik på i alle situationer at sikre en beskatning, der udviser enhver ulighed som følge af nationale skatteregler.

(jf. præmis 25, 26, 29, 31 og 32 samt domskonkl.)